

QUI DIEU QUE SÓC?...

La resposta la sabem, la tenim apresa de fa anys. Creiem en Ell, anem a missa i combreguem. Escoltem la seva paraula, la paraula de Déu. Sí, creiem que Jesús està en l'eucaristia, etc. etc..

Respostes de bona fe, sovint a preguntes mal intencionades. Afirmacions que ens fem en moments de dubtes. Malgrat tot, en molts, paraules que el vent s'emporta, paraules fuls en realitat, perquè la vida no les avala.

Jesús és el nostre Mestre i Senyor, sí; però com vivim les seves lliçons? Amb esforç i bona voluntat? O amb una vida d'anar fent i que no m'hi emboliquin? És la fe qui ens guia o la mera rutina ?

No cal, però, que «tot ho fem bé». Déu sap que només Ell és bo, que només Ell ho fa tot bé, encara que sovint no ho tenim gens clar, perquè la seva conducta té poc a veure amb el nostre pensament.

Pere, va respondre, que era el Messies, però quan vingueren les mal dades ni se'n recordà. Les seves paraules eren de bona fe, però no d'una fe real. Ni havia tingut temps de viure-la.

La vida de cada dia és el lloc on la fe intentada de ser viscuda, arrela, i creix, i es fa un arbre. Un arbre fruíter que va creixent i a poc a poc va donant fruits de fe, d'amor i de servei.

Aleshores sí que responem amb «paraules ensenyades pel Pare». Paraules incrustades d'amor, massa pesades i reals, perquè el vent se les endugui, perquè una caiguda no origini una renovació.

P. G,